Ярослав Курдидик.

На могилі моїх друзів.

Погибші друзі мої!

— Чи ви повірите?

Що ми тут конаємо, міліони разів жорстоко розпяті на хресті буття — докорами й власними провинами. Егеж! Конаємо кождіської мінути!

Баную...

Чому то я не міг сконати й вимостити кровю й мозком барикаду мойого рідного краю?

— Чому?

Душа — мірило мойого бездонного „я“ намагається даремно збагнути — розкішні й запашні поля, що розкинулися в безкрай — і червоно та весільно покрасніли від крови „моїх святих предків колишніх“...

— Святі й тлінні останки мої!

Яка розкішна та холодна тінь — лягає від ваших високих могил!..

Та ми не засоромимо вас!

О, ні!

Нам громи в руки! І крил! І крил!

Не бачите? Як важким плугом часу — оре лани всесильне і нестомне життя?

Як сіє нових і непоборних героїв?

Глядіть! Як в них од збруйних сил пучнявіють груди!

І яке в них бездонне бажання жити!

І яка викохана мрія — щоби солодко вмерти в тіні мечів — „— за волю рідного краю...“

Богдан Лепкий.

В жнива.

Коса покоси косить,
А вітер по полях
Хапає і розносить
Зловіще: „шах, шах, шах.“

Бренять серпи, як струни,
Сніп за снопом паде...
Від ліса хмара сунє...
Спішіться! Буря йде!